

Daniels bok - nummer ett hundre og sekstio

Romas profetiske tid: avdekking av synet

Jeff Pippenger

2024-03-27

Roma stadfester synet, og Roma blir åpenbart i sin «tid». Dette er en uttalelse av søster White, der hun sier det som burde forstås som det åpenbare:

«Åpenbaringen er en forseglet bok, men den er også en åpent bok. Den nedtegner vidunderlige begivenheter som skal finne sted i de siste dager av denne jords historie. Læresetningene i denne boken er bestemte, ikke mystiske og uforståelige. I den tas den samme profetiske linje opp som i Daniel. Noen profetier har Gud gjentatt, og viser dermed at det må legges vekt på dem. Herren gjentar ikke ting som er uten større betydning.» Manuscript Releases, bind 9, 8.

Herren gjentar ikke ting som er «uten stor betydning», og de «tider» som er forbundet med Roma, blir gjentatt om og om igjen. Det er av «stor betydning» å forstå den «tid» som er forbundet med Roma, for det er dette som åpenbarer Roma som det emnet som fastslår synet. Sju ganger blir de ett tusen to hundre og seksti år med pavelig styre direkte omtalt i Daniel og Åpenbaringen.

Og han skal tale store ord mot Den Høyeste, og han skal utmatte Den Høyestes hellige og tenke på å forandre tider og lov. Og de skal bli gitt i hans hånd inntil en tid og tider og en halv tid. Daniel 7:25.

Og jeg hørte mannen som var kledd i lin, han som stod over elvens vann; og da han løftet sin høyre hånd og sin venstre hånd mot himmelen og svor ved ham som lever i all evighet, at det skal være for en tid, tider og en halv tid; og når han har fullført å knuse det hellige folks makt, da skal alle disse ting være fullendt. Daniel 12:7.

Men forgården som er utenfor templet, skal du holde utenfor og ikke måle; for den er gitt til hedningene, og den hellige stad skal de trå under fot i førtito måneder. Åpenbaringen 11:2.

Og jeg vil gi mine to vitner myndighet, og de skal profetere i ett tusen to hundre og seksti dager, kledd i sekkestrie. Åpenbaringen 11:3.

Og kvinnen flyktet ut i ørkenen, hvor hun har et sted gjort i stand av Gud, for at de der skulle gi henne føde i ett tusen to hundre og seksti dager. Åpenbaringen 12:6.

Og kvinnen ble gitt den store ørns to vinger, for at hun skulle fly ut i ørkenen, til sitt sted, der hun blir næret i en tid og tider og en halv tid, borte fra slangens åsyn. Åpenbaringen 12:14.

Og det ble gitt ham en munn som talte store ord og bespottelser; og det ble gitt ham makt til å fortsette i førtito måneder. Åpenbaringen 13:5.

Disse sju direkte henvisningene fremstiller ulike særskilte profetiske kjennetegn ved Roma. Det er i disse avsnittene at Roma blir åpenbart. Søster White tilføyer at disse tidsperiodene også er fremstilt som «tre og et halvt år eller 1260 dager». Verken «tre og et halvt år» eller «ett tusen to

hundre og seksti dager» finner du i Bibelen. Søster White anvender ganske enkelt beregningen av de sju henvisningene i samsvar med dette.

I kapittel 13 (versene 1–10) beskrives et annet dyr, «likt en leopard», som dragen gav «sin kraft og sitt sete og stor myndighet». Dette symbolet, slik de fleste protestanter har trodd, representerer pavedømmet, som overtok den makt og det sete og den myndighet som en gang ble innehatt av det gamle romerske rike. Om det leopardlignende dyret blir det erklært: «Det ble gitt ham en munn som talte store ord og spott.... Og han åpnet sin munn til spott mot Gud, til å spotte Hans navn og Hans tabernakel og dem som bor i himmelen. Og det ble gitt ham å føre krig mot de hellige og å overvinne dem; og makt ble gitt ham over alle stammer og tungemål og folkeslag.» Denne profetien, som er nesten identisk med beskrivelsen av det lille horn i Daniel 7, peker uten tvil på pavedømmet.

«Makt ble gitt ham til å fortsette i førtito måneder.» Og, sier profeten, ‘jeg så et av hodene hans som om det var dødelig såret.’ Og igjen: ‘Den som fører i fangenskap, skal selv gå i fangenskap; den som dreper med sverd, må selv bli drept med sverd.’ De førtito månedene er det samme som ‘en tid og tider og en halv tid,’ tre og et halvt år, eller 1260 dager, i Daniel 7—den tiden da pavemakten skulle undertrykke Guds folk. Denne perioden, som det er sagt i de foregående kapitlene, begynte med pavedømmets overhøyhet i år 538 e.Kr. og endte i 1798. På den tiden ble paven tatt til fange av den franske hær, pavemakten fikk sitt dødelige sår, og forutsigelsen ble oppfylt: ‘Den som fører i fangenskap, skal selv gå i fangenskap.’» The Great Controversy, 439.

Med den inspirerte autoriteten til også å betrakte tre og et halvt år som den «tiden» som «åpenbarer» Roma, trer andre bibelske henvisninger til Roma frem.

Men jeg sier dere i sannhet: Det var mange enker i Israel i Elias’ dager, da himmelen var lukket i tre år og seks måneder, da det var stor hungersnød over hele landet. Lukas 4:25.

De tre og et halvt årene til Elia knytter tiden til Jesabel, som er symbolet på det pavelige Roma i menigheten i Tyatira.

Men jeg har noen få ting imot deg, fordi du lar kvinnen Jesabel, som kaller seg selv en profetinne, lære og forføre mine tjenere til å drive hor og spise avgudsoffer. Og jeg gav henne tid til å omvende seg fra sitt horeliv; men hun omvendte seg ikke. Åpenbaringen 2:20, 21.

Den «tid» som ble gitt den fjerde menighet, representert ved Jesabel, er også et «rom».

Elia var et menneske underlagt de samme lidenskaper som vi, og han bad inntrengende om at det ikke måtte regne; og det regnet ikke på jorden i tre år og seks måneder. Jakob 5:17.

I sin kommentar til at de førtito månedene er det samme som de ett tusen to hundre og seksti dagene, identifiserer søster White tidsperioden som «de dager» som Kristus henviste til.

De tidsperiodene som her er nevnt – «førtito måneder» og «ett tusen to hundre og seksti dager» – er de samme, og representerer begge den tiden da Kristi menighet skulle lide undertrykkelse fra Roma. De 1260 årene med pavelig overherredømme begynte i år 538 e.Kr., og ville derfor ende i 1798. På den tiden rykket en fransk hær inn i Roma og tok paven til fange, og han døde i

eksil. Selv om en ny pave kort tid etter ble valgt, har det pavelige hierarki siden den gang aldri igjen vært i stand til å utøve den makt som det tidligere besatt.

«Forfølgelsen av menigheten fortsatte ikke gjennom hele perioden på 1260 år. Gud forkortet i barmhjertighet mot sitt folk tiden for deres ildprøve. Da Frelseren forutsa den «store trengsel» som skulle komme over menigheten, sa han: «Og dersom ikke de dager ble forkortet, da ble intet kjød frelst; men for de utvalgte skyld skal de dager forkortes.» Matteus 24:22. Gjennom reformasjonens innflytelse ble forfølgelsen brakt til opphør før 1798.» The Great Controversy, 266.

Kristus og søster White identifiserer uttrykket «de dager» som den «tid» som identifiserer det pavelige Roma. Når Daniel taler om forfølgelsen som fulgte etter at pavedømmet ble satt på jordens trone i vers trettien i kapittel elleve, omtaler han denne forfølgelsens tid som «mange dager».

Og armer skal stå på hans side, og de skal vanhellige styrkens helligdom og ta bort det stadige offer, og de skal reise den ødeleggelsens styggedom. Og dem som handler ugudelig mot pakten, skal han forderve ved smiger; men det folk som kjenner sin Gud, skal være sterke og utføre storverk. Og de forstandige blant folket skal undervise mange; likevel skal de falle for sverd og ild, ved fangenskap og plyndring, i mange dager. Daniel 11:31–33.

Roma blir åpenbart i forbindelse med den profetiske tid som er knyttet til det, derfor sier Paulus at syndens menneske skal bli åpenbart «i sin tid». Det forhold at Roma stadfester synet, som vi går til grunne uten å kjenne, viser hvorfor denne profetiske tid så ofte, og på så mange måter, blir fremstilt; for Gud «gjentar ikke ting som er uten stor betydning». I de foregående versene blir også slutten på tidsperioden angitt.

Og de av folket som har innsikt, skal gi mange undervisning; men de skal falle ved sverd og ved ild, ved fangenskap og ved plyndring, i mange dager. Når de faller, skal de få litt hjelp; men mange skal slutte seg til dem med smiger. Og noen av dem som har innsikt, skal falle, for å prøve dem og for å rense og gjøre dem hvite, helt til endens tid; for det er ennå fastsatt for en bestemt tid. Daniel 11:33–35.

«Endens tid» «er ennå for en fastsatt tid». Det hebraiske ordet for «fastsatt» er «moed» og betyr en fastsatt tid eller en avtalt tid. Den profetiske relevansen og betydningen av den «fastsatte tid» i Daniels bok blir identifisert ved hvor ofte det henvises til den. Svært få laodikeiske adventister, om noen, erkjenner at 1989 var en «endens tid», og derfor var 1989 en fastsatt tid. Det var en tid fastsatt av Gud, da Han ville avsegle kunnskapen for de hundre og førtifire tusens bevegelse. Av denne grunn gir Daniels bok vitner om det faktum at den «fastsatte tid» markerer ankomsten av «endens tid». I Daniel åtte blir dette profetiske symbolet fremstilt.

Og jeg hørte en manns røst mellom breddene av Ulai, som ropte og sa: Gabriel, la denne mannen forstå synet. Så kom han nær stedet hvor jeg stod; og da han kom, ble jeg grepet av frykt og falt på mitt ansikt. Men han sa til meg: Forstå, du menneskesønn; for synet gjelder endens tid. Mens han talte med meg, lå jeg i dyp søvn med ansiktet mot jorden; men han rørte ved meg og stilte meg oppreist. Og han sa: Se, jeg vil la deg få vite hva som skal skje ved

vredenes siste ende; for ved den fastsatte tid skal enden komme. Daniel 8:16–19.

Som i kapittel elleve er ordet «ende» i «endetiden» i disse versene et annet hebraisk ord enn det som er oversatt med «fastsatt». Endetiden representerer en periode som begynner ved den fastsatte tid. Den «fastsatte tid» (moed) er en fastsettelse, og endetiden (det hebraiske ordet «gets») er et tidsrom som begynner ved den fastsatte tid. Det er denne «tid» som åpenbarer Roma, og denne «tid» er så viktig at slutten på dette tidsrommet, og den perioden som følger etter slutten av denne tid, blir fremstilt ved flere vitner. I vers tjuefire i Daniels kapittel elleve blir det hedenske Roma identifisert som herskende over verden i en «tid».

En symbolsk «tid» er tre hundre og seksti år, for det er tre hundre og seksti dager i et bibelsk år. Det hedenske Roma hersket i «én tid», og det pavelige Roma hersket i «en tid og tider og en halv tid». Det moderne Roma hersker i en symbolsk «time», eller i symbolske «førtito måneder». Det finnes ingen profetisk tid etter 1844, så «timen» og de «førtito månedene» er perioden fra den snart kommende søndagsloven og frem til menneskenes prøvetids avslutning. Men det hedenske Roma hersket suverent fra slaget ved Actium i 31 f.Kr. inntil Konstantin flyttet rikets hovedstad til Konstantinopel i året 330. Vi vet at de følgende vers taler om det hedenske Roma, for Kristus fremstilles som «paktens fyrste» som «skal knuses» da Han ble korsfestet. Makten som da hersket, var det hedenske Roma, så de versene vi nå skal se på, identifiserer det hedenske Roma.

Og i hans sted skal en foraktet mann stå fram, en som de ikke vil gi kongedømmets ære; men han skal komme inn i trygghet og vinne kongedømmet ved smiger. Og med en flods armer skal de skylles bort for hans åsyn og bli knust; ja, også paktsfyrsten. Og etter at forbund er sluttet med ham, skal han fare sviikefullt fram; for han skal dra opp og bli sterk med et lite folk. Han skal komme inn i trygghet, ja, over de feteste stedene i provinsen; og han skal gjøre det som hans fedre ikke har gjort, heller ikke hans fedres fedre; bytte og rov og rikdom skal han spre blant dem; ja, mot festningene skal han legge sine planer, men bare for en tid. Daniel 11:21–24.

Ordet «mot» i den siste setningen i versene betyr egentlig «fra», og verset sier at det hedenske Roma skal herske (forutsi sine anslag) «fra» sitt befestede sentrum (byen Roma) i tre hundre og seksti år.

«‘VERS 24. Han skal komme fredelig inn over de feteste stedene i provinsen; og han skal gjøre det som hans fedre ikke har gjort, heller ikke hans fedres fedre; han skal spre blant dem byttet og rov og rikdommer; ja, han skal tenke ut sine planer mot festningene, men bare for en tid.’»

Den vanlige måten som nasjoner før Romas dager hadde skaffet seg verdifulle provinser og rike landområder på, var ved krig og erobring. Roma skulle nå gjøre det som ikke var blitt gjort av fedrene eller fedrenes fedre; nemlig motta disse besittelsene på fredelig vis. Den skikken, som tidligere var uhørt, ble nå innført, at konger ved testament etterlot sine riker til romerne. På denne måten kom Roma i besittelse av store provinser.

«Og de som således kom under Romas herredømme, vant ikke liten fordel derav. De ble behandlet med vennlighet og mildhet. Det var som om bytte og rov ble fordelt blant dem. De

ble vernet mot sine fiender og hvilte i fred og trygghet under den romerske makts beskyttelse.
»

«Til den siste delen av dette verset gir biskop Newton den forståelsen at det forutsies anslag fra festninger, i stedet for mot dem. Dette gjorde romerne fra den sterke festningen i sin by på de sju høyder. «Ja, for en tid»; uten tvil en profetisk tid, 360 år. Fra hvilket tidspunkt skal disse årene regnes? Sannsynligvis fra den begivenheten som føres frem i det følgende verset.

«VERS 25. Og han skal oppby sin makt og sitt mot mot kongen i sør med en stor hær; og kongen i sør skal ruste seg til strid med en meget stor og mektig hær; men han skal ikke bli stående, for de skal legge planer mot ham.»

«Ved versene 23 og 24 føres vi ned til tiden på denne siden av forbundet mellom jødene og romerne, 161 f.Kr., til den tid da Roma hadde ervervet verdensherredømme. Verset som nå ligger foran oss, fører frem for synet et kraftfullt felttog mot kongen i sør, Egypt, og forekomsten av et bemerkelsesverdig slag mellom store og mektige hærer. Fant slike begivenheter sted i Romas historie omkring denne tid? — Det gjorde de. Krigen var krigen mellom Egypt og Roma; og slaget var slaget ved Actium. La oss kort ta for oss de omstendigheter som ledet frem til denne konflikten.» Uriah Smith, Daniel og Åpenbaringen, 271–273.

I de følgende versene blir den fastsatte tiden og enden igjen omtalt av Daniel.

Og han skal oppby sin makt og sitt mot mot kongen i sør med en stor hær; og kongen i sør skal opprustes til strid med en meget stor og mektig hær; men han skal ikke bli stående; for de skal legge onde planer mot ham. Ja, de som eter av hans mat, skal ødelegge ham, og hans hær skal oversvømme landet; og mange skal falle som falne. Og begge disse kongers hjerter skal være vendt mot ondskap, og de skal tale løgn ved ett og samme bord; men det skal ikke lykkes: for enden skal ennå komme til den fastsatte tid. Deretter skal han vende tilbake til sitt land med store rikdommer; og hans hjerte skal være imot den hellige pakt; og han skal utføre storverk og vende tilbake til sitt eget land. Til den fastsatte tid skal han vende tilbake og komme mot sør; men det skal ikke bli som den første gangen eller som den siste. Daniel 11:25–29.

I kapittel åtte slo Gabriel fast at «chazon», synet om de to tusen fem hundre og tjue årene, skulle avsluttes ved den fastsatte tid, og deretter skulle den perioden som betegnes ved «endetiden», begynne. I dette avsnittet er den fastsatte tid slutten på de tre hundre og seksti årene da det hedenske Roma skulle herske over verden med overhøyhet. I dette avsnittet finnes ingen «endetid», for det var intet som var forseglet og som skulle avforsegles ved slutten av denne perioden av historien.

I Daniels åttende kapittel ble synet om «vredeutbruddets siste ende», som var de to tusen fem hundre og tjue år som endte samtidig med de to tusen tre hundre år, beseglet inntil «endetiden», for i 1844, som var den fastsatte tid for begge synene, ble lyset fra den tredje engel avseglet. I Daniel elleve, vers tretti til trettiseks, ved slutten av den «første vrede» i 1798, skulle det være en periode fremstilt som «endetiden», da lyset fra den første engel ble avseglet. Derfor hadde ikke hedenske Romas tidsprofeti en endetid, men bare en fastsatt tid, som angav når de tre hundre og seksti år tok

slutt; men den fastsatte tid i 1798 og den fastsatte tid i 1844 avseglede begge et budskap som skulle forstås i den perioden som fremstilles som «endetiden».

Roma åpenbares slik det er profetisk fremstilt innenfor sin profetiske tid. «En tid, tider og en halv tid», «førtito måneder», «tolv hundre og seksti dager» og «tre og et halvt år» er noen av de ulike symbolene som fremstiller den tidsperioden da pavedømmet hersket under den mørke middelalder. Den tidsperioden som knytter millerittenes bevegelse til de hundre og førtifiretusens bevegelse, er ett hundre og tjuseks år. Ett hundre og tjuseks er også et symbol på tolv hundre og seksti dager, for det er en tiende del av dette tallet. De ett hundre og tjuseks årene fra opprøret i 1863 til den fastsatte tid i 1989 identifiserer 1989 som Guds fastsatte møte med sitt siste dags folk.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Hvordan skal vi granske Skriftene? Skal vi slå ned våre lærepåler den ene etter den andre, og deretter forsøke å få hele Skriften til å samsvare med våre fastlagte oppfatninger, eller skal vi bringe våre tanker og synspunkter til Skriftene og måle våre teorier på alle sider ved sannhetens Skrifter? Mange som leser og endog underviser i Bibelen, forstår ikke den dyrebare sannhet de underviser i eller studerer. Mennesker holder fast ved villfarelser, når sannheten klart er utpekt, og dersom de bare ville bringe sine læresetninger til Guds ord, og ikke lese Guds ord i lyset av sine læresetninger for å bevise at deres egne tanker er riktige, ville de ikke vandre i mørke og blindhet eller nære villfarelse. Mange gir Skriftens ord en mening som passer deres egne meninger, og de fører seg selv vill og bedrar andre ved sine feiltolkninger av Guds ord. Når vi tar fatt på studiet av Guds ord, bør vi gjøre det med ydmyke hjerter. All selvishet, all kjærlighet til originalitet, bør legges til side. Oppfatninger som lenge har vært næret, må ikke betraktes som ufeilbarlige. Det var jødernes uvillighet til å oppgi sine lenge etablerte tradisjoner som ble deres ruin. De var fast bestemt på ikke å se noen feil i sine egne oppfatninger eller i sine utlegninger av Skriftene; men uansett hvor lenge mennesker måtte ha holdt fast ved bestemte synspunkter, bør de forkastes dersom de ikke klart støttes av det skrevne ord.»

«De som oppriktig ønsker sannheten, vil ikke være uvillige til å legge sine standpunkter åpne for undersøkelse og kritikk, og de vil ikke bli ergerlige dersom deres meninger og tanker blir motsagt. Dette var den ånd som ble næret iblant oss for førti år siden. Vi kom sammen med byrde i sjelen og ba om at vi måtte være ett i tro og lære; for vi visste at Kristus ikke er delt. Ett punkt om gangen ble gjort til gjenstand for gransking. Høytid preget disse rådslagningene til undersøkelse. Skriftene ble åpnet med ærefrykt. Ofte fastet vi, for at vi bedre kunne bli skikket til å forstå sannheten. Etter inderlig bønn, dersom et punkt ikke ble forstått, ble det drøftet, og hver enkelt ga fritt uttrykk for sin mening; deretter bøyde vi oss igjen i bønn, og alvorlige påkallelser steg opp til himmelen om at Gud ville hjelpe oss til å se likt, så vi kunne være ett, slik Kristus og Faderen er ett. Mange tårer ble felt. Dersom én bror irettesatte en annen for hans trege fatteevne fordi han ikke forsto et skriftsted slik han selv forsto det, ville den som var blitt irettesatt, etterpå ta sin bror i hånden og si: ‘La oss ikke bedrøve Guds Hellige Ånd. Jesus er hos oss; la oss bevare en ydmyk og lærvillig ånd;’ og den tiltalte broren ville si: ‘Tilgi meg, bror, jeg har gjort deg urett.’ Deretter ville vi bøye oss ned til enda en stund med bønn. Mange timer tilbrakte vi på denne måten. Vanligvis studerte vi ikke sammen mer enn fire timer om

gangen, men iblant ble hele natten brukt til høytidelig gransking av Skriftene, for at vi måtte forstå sannheten for vår tid. Ved noen anledninger kom Guds Ånd over meg, og vanskelige avsnitt ble gjort klare gjennom Guds forordnede vei, og da var det fullkommen harmoni. Vi var alle av ett sinn og én Ånd.

«Vi søkte med største alvor at Skriftene ikke skulle fordreies for å tilpasses noe menneskes meninger. Vi forsøkte å gjøre våre forskjeller så små som mulig ved ikke å dvele ved punkter som var av mindre betydning, og hvor det fantes ulike oppfatninger. Men byrden på hver sjel var å tilveiebringe en tilstand blant brødrene som kunne svare til Kristi bønn om at hans disipler måtte være ett, slik han og Faderen er ett. Av og til ville én eller to av brødrene egenrådig stille seg imot det syn som ble fremlagt, og gi uttrykk for hjertets naturlige følelser; men når denne holdningen viste seg, stanset vi våre undersøkelser og hevet møtet, for at hver enkelt skulle få anledning til å gå til Gud i bønn og, uten samtale med andre, granske stridsspørsmålet og be om lys fra himmelen. Med vennskapelige uttrykk skiltes vi, for å møtes igjen så snart som mulig til videre undersøkelse. Til tider kom Guds kraft over oss på en særlig merkbar måte, og når klart lys åpenbarte sannhetens punkter, gråt og gledet vi oss sammen. Vi elsket Jesus; vi elsket hverandre.»

«I de dager virket Gud for oss, og sannheten var dyrebar for våre sjeler. Det er nødvendig at vår enhet i dag er av en slik karakter at den vil bestå prøvelsens test. Vi er her i Mesterens skole, for at vi kan bli opplært for skolen der oppe. Vi må lære å bære skuffelse på en Kristus-liknende måte, og den lærdom som dette lærer oss, vil være av stor betydning for oss.

«Vi har mange lærdommer å tilegne oss, og mange, mange å avlære. Gud og himmelen alene er ufeilbarlige. De som mener at de aldri vil måtte oppgi et kjært synspunkt, aldri få anledning til å endre en oppfatning, vil bli skuffet. Så lenge vi holder fast ved våre egne tanker og meninger med ubøyelig stahet, kan vi ikke ha den enhet som Kristus bad om.» Review and Herald, 26. juli 1892.